

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 11

Ai mà nói bị chim bồ câu ị lên người là may mắn thì chắc chắn người đó đã ăn quả lừa. Trong lúc nàng leo mấy bậc thêm dẫn lên cửa trước, một cục nhầy nhầy màu trắng sượt qua ngay trước mắt Ellie và đập đánh phệt một cái xuống mặt đất, chỉ cách chân phải của nàng vài phân. Né vội sang trái, nàng coi đó là một điềm may. Kịp tránh chim ị lên người chắc chắn phải được tính là may.

Nàng nhấn chuông cửa và đợi. Lúc cửa mở, từ những hình ảnh trên laptop của Roo, nàng biết người mình sắp gặp trông thế nào, nhưng ngoài đời trông anh cao hơn nàng hình dung. Và phải nói là rất ấn tượng. Cũng dễ hiểu vì sao Roo lại nhiệt tình đến thế. Đôi mắt tuyệt đẹp, gò má chết người. Hy vọng anh cũng có khiếu hài hước. Đặc biệt là nếu Roo định tán công anh trực diện. Ít nhất điều đó sẽ không xảy ra chừng nào Niall vẫn còn ở bên cô.

“Ellie, chào cô. Tôi là Zack.” Anh ngập ngừng giây lát, rồi bắt tay nàng. “Thật mừng vì cuối cùng cũng gặp cô. Mời vào.”

Rồi, phải tỏ ra đĩnh đạc, đừng kể với anh ta là sém chút nữa bạn đã bị một con chim bồ câu ị lên đầu. Nắm chặt chiếc túi xách, Ellie theo anh vào văn phòng ở tầng một. Anh mặc quần jean và chiếc áo phông màu ghi nhạt. Roo cũng sẽ hài lòng với cặp mông đó. Có thể nàng miễn dịch với đàn ông, nhưng nàng vẫn nhận biết được những điểm mạnh của họ.

“Tôi có đem theo CV đây.” Nàng lấy hồ sơ ra khỏi túi xách và đưa anh. “Tôi hầu như biết hết mọi công việc liên quan đến điều hành văn phòng. Tôi gõ máy tính rất nhanh và kỹ năng làm việc với máy tính của tôi cũng khá. Anh có thể kiểm tra cái đó. Và tôi làm việc rất chăm chỉ.”

“Nghe thế tôi cũng mừng.” Zack thoáng mỉm cười. Hai mươi phút sau đó anh giải thích cho nàng tính chất công việc nàng sẽ phải phụ trách. Anh đọc thư và nàng gõ lại. Anh chỉ cho nàng hệ thống hồ sơ, cũng không phức tạp lắm. Anh hỏi chuyện nàng về Trung tâm Kinh doanh Brace House và nàng nói với anh nàng hoàn toàn hài lòng với công việc trong sáu năm qua nhưng giờ nàng đã sẵn sàng thay đổi, và làm việc ở nơi chỉ cách nhà vài phút đi bộ thì thật tuyệt.

“Ôi, tôi nói thêm được không?” Ellie biết anh không thể tự mình hỏi câu này nhưng nàng đã thấy anh liếc nhìn bàn tay trái không có nhẫn cưới của nàng. “Hiện tôi không có gia đình.” Nếu điều này giúp nàng có được công việc, nàng

vui lòng đảm bảo với anh rằng anh không cần phải lo lắng một ngày kia, nàng sẽ thông báo với anh nàng mang bầu và đòi hỏi quyền lợi của bà bầu. “Và tôi cũng không định có em bé. Không có chuyện đó đâu.”

“Tốt.” Trông anh thở phào khi nghe thấy điều này nhưng vẫn quan sát nàng kỹ lưỡng.

Nàng do dự, cân nhắc các lựa chọn. Không, đừng nói với anh về Jamie. Lý do chính nàng thay đổi công việc là để bắt đầu lại từ đầu và được đối xử như những người khác. Những người bình thường khác...

“Dù sao thì, vậy đây. Tôi độc thân.” Sau khi nói rõ, Ellie đổi chủ đề. “Tôi có được hỏi chuyện gì đã xảy ra với người trợ lý trước đây không?”

Zack bèn giải thích về Christine. Kết thúc câu chuyện, anh nói về thân thiện, “Vậy nên nếu cô không có một người chồng bệnh tật cần phải chăm sóc thì đó là điểm cộng.”

Đây là cơ hội tốt để tập làm người bình thường. Ellie cố nặn ra một nụ cười thật tươi đáp lại, “Vâng, chắc chắn là tôi không có người chồng nào như vậy!”

Sau đó anh mời nàng một cốc cà phê rồi dẫn nàng đi thăm khu bếp ngập màu xanh lá ngải với những thanh thép không gỉ chắc chắn, có những ô cửa sổ kiểu Pháp mở ra ngoài trời và nhìn ra một khu vườn nhỏ khép kín ở sau nhà.

Nhưng vì ngoài trời không được ấm áp cho lắm nên hai người đi lên phòng khách trên gác. Căn phòng được trang trí tông đỏ đậm và xám nhạt, có nhiều dấu hiệu chắc chắn cho thấy có người sống trong đó. Báo chí nhét lộn xộn trên giá, một lon Coca rỗng trên bàn nước và cái áo khoác vắt vẻo trên một trong mấy cái ghế.

“Mời cô ngồi.” Zack chỉ sofa và ngồi xuống một trong những chiếc ghế đối diện. Anh thật lịch sự, thậm chí là quyến rũ anh mời nàng lên nhà uống cà phê, nhưng nàng vẫn thấy có chút dè dặt tuy không rõ rệt ở anh. Ellie tự hỏi không biết anh đã chấp nhận nàng chưa hay vẫn còn đang suy nghĩ?

“Cảm ơn anh.” Nàng đề ý sao cho không làm sánh cà phê.

“Vâng là cô sống ở phố Nevis. Hay lắm.”

“Vâng. Ở gần thế nên tôi có thể linh động hơn.” Nàng không giới quy lụy, nhưng nàng muốn công việc này.

“Hay lắm.” Một lát sau, Zack hỏi, “Cô ở chung với bạn à?”

“Không.”

“À.” Anh nhún vai. “Tôi chỉ hỏi thôi. Ý tôi là, chỗ đó chắc cũng yêu cầu một khoản thế chấp khá lớn đấy nhỉ?”

“Tôi không cần thế chấp.” Ellie trả lời lập lờ, nàng bị bất ngờ với chiều hướng của câu chuyện. Nàng chưa bao giờ bị hỏi những câu kiểu này trong mấy cuộc phỏng vấn trước.

“Vậy ra cô thuê. Giá thuê hẳn phải cao lắm. Nhưng với mức lương tôi đưa ra thì chắc cô vẫn xoay xở được chứ?”

“À”, v-vâng.” Nàng cảm thấy mình đang đổ mặt trước cái nhìn chăm chú của anh. Nói với anh về Tony chỉ làm vấn đề thêm phức tạp, nhưng anh đang nhìn nàng rất chăm chú, nàng phải nói điều gì đó thôi. “Chuyện là, kỳ thực cũng không hẳn là tôi thuê căn hộ đó. Tôi chỉ... anh biết đấy, sống ở đó. Kiểu như... trông nom căn hộ thôi.” Nàng nuốt nước bọt và phát ra tiếng ực nghe rõ trong cổ họng. “Cho một người bạn.”

Sau đó là một quãng yên lặng khó xử. Nàng cảm thấy da mình nóng lên đến vài độ. Sau vài giây càng lúc càng không thoải mái, cuối cùng Zack gật đầu và nói, “Ừ.”

Anh vừa làm gì vậy? Chúa ơi, anh đã nghĩ gì vậy?

Giống như lúc này nhìn nàng đi đến, bây giờ anh lại đang đứng bên cửa sổ, dõi theo bước chân của Ellie Kendall khi nàng rời căn nhà và đi bộ dọc theo phố Ancram.

Anh đang đi ngược lại tất cả nguyên tắc của mình từ trước tới nay. Anh đã mời Ellie Kendall làm việc và nàng đã vui vẻ nhận lời. Nếu Barbara ở đây bây giờ, chị ta sẽ xách tai anh lên mắt.

Nhưng anh không thể dừng được, đơn giản chỉ vì cách nàng cư xử khi ở bên anh. Lý do anh ưu tiên thuê những người như Barbara Độc Đoán hay Christine Vải Chống Nhăn là vì hai cô nàng trợ lý trước đó đã đơn phương mê anh, kéo theo những rắc rối mà đáng lẽ anh có thể tránh được.

Điều khác biệt là lần này, có vẻ như anh mới là người có nguy cơ nảy sinh tình cảm.

Hơn nữa, rất có thể Ellie đang sống trong căn hộ đó miễn phí vì mình tình Tony Weston, người đáng tuổi bố nàng, đã chi trả.

Zack nhìn nàng dừng lại một lát khi đi tới cuối phố, ánh sáng màu cam của đèn đường hắt lên người nàng. Rồi nàng rẽ trái và khuất khỏi tầm mắt. Khi không nhìn thấy nàng nữa, ánh đèn như thể mờ đi. Ôi trời, đúng là điên rồ. Đáng ra anh không nên mời nàng làm việc. Nếu anh cảm thấy thế này về nàng, anh nên thuê ai đó khác, rồi chỉ cần gọi cho nàng, giải thích vì sao không thể nhận nàng vào làm và mời nàng đi ăn tối.

Nhưng anh chỉ có thể gọi cho một cô gái và mời nàng đi ăn tối khi cả hai người trước hết cùng có cảm tình với nhau.

Đây chính là lý do vì sao anh không thể gọi cho nàng được. Thọc tay vào túi sau của quần jean, Zack quay lưng lại cửa sổ. Anh không thể làm vậy là vì Ellie Kendall không hề tỏ ra bị hấp dẫn. Không một chút nào luôn. Nghĩa là nếu anh gọi cho nàng và mời nàng đi chơi, thì rất có thể nàng sẽ, lịch sự mà cương quyết chối từ.

Nghĩa là anh cũng chẳng còn lý do nào để gặp lại nàng nữa.

Điều này thật... không dám nghĩ tới.

Nó đáng sợ đến mức anh đành phải mời nàng làm việc.

“**Đ**oán xem?” Hai ngày sau, Roo gặp Ellie tại quán Rouge sau khi tan làm và hỏi nàng.

“Gì cơ?” Có phải Roo nghiêm túc muốn nàng đoán không? Nhưng nhìn mặt cô thì chắc không phải là tin hay ho.

“Khi một anh chàng nghe tuyệt đến mức không tin được... và trông tuyệt tới mức không tin được... thì tình hình là...”

“Anh ta tuyệt đến mức không thể có thật?” Trong một khoảnh khắc, Ellie thấy hoang mang; có phải cô định ám chỉ Zack McLaren không? Ôi trời, nàng vừa được nhận vào làm. Phải chăng Roo đã phát hiện ra điều gì về anh và chuẩn bị báo với nàng? Có phải anh là một tên tội phạm, một tên khủng bố, hay một kẻ lừa đảo đã bị tuyên án?

“Chuẩn. Chính-xác.” Roo đang uống vang đỏ và mặc quần jean trắng, rõ ràng không phù hợp lắm với trạng thái kích động hiện giờ của cô. “Vậy thì sao trở lại ngạc nhiên cơ chứ? Chúng ta đang nói chuyện về cuộc đời tớ đấy.”

Cuộc đòi Roo. Không phải cuộc đòi nàng. Ellie chậm chậm thở ra. “Có liên quan đến công việc không?” Nàng dung từ “công việc” với nghĩa khá rộng, công việc, với Roo, bao gồm gặp gỡ mấy người bạn sáng tác, hát mấy đoạn ngẫu hứng và chơi mấy hợp âm cho nhau nghe trong vài tiếng đồng hồ, rồi quyết định hôm nay không phải ngày có gì đột phá, xét về phương diện âm nhạc, và thay vào đó là lời nhau ra quán rượu.

“Không, liên quan đến chuyện phát hiện ra bạn trai tớ đã có vợ.”

“Niall á?” Trời đất, cô phát cuồng lên vì anh ta. Ellie bị sốc, nàng nói “Cậu chắc chứ?”

Roo quay quay chiếc vòng tay bằng bạc quanh cổ tay thanh mảnh của mình. “Khá chắc, ừ. Chính anh ta nói với tớ mà.”

“Ý cậu là họ đã ly thân ư? Hay là ly dị rồi?” Nếu thế thì vẫn chấp nhận được, phải không?

“Không hề.” Cô lắc đầu. “Họ vẫn chung sống.” Chiếc vòng tay Niall mới mua cho cô tuần trước vẫn quay đều.

“Ôi không, đồ đểu.” Ellie thông cảm với bạn. “Sally ở chỗ tớ cũng rơi vào cảnh đó mấy năm trước, chỉ có điều mãi tới lúc bà vợ xuất hiện ở ngay thềm nhà vào một đêm nọ thì cô ấy mới biết sự thật. Cô ấy đau khổ lắm. Thật tội tệt. Sao đám đàn ông đó lại nghĩ họ có thể ăn vụng mà không bị phát hiện nhỉ?”

“Vì họ là đàn ông.” Roo lại tớp một ngụm lớn.

“Ừm, thế thì hẳn mới là người thiệt. Không có hẳn sẽ tốt hơn cho cậu,” Ellie an ủi. “Cậu đâu cần cái loại căn bã đó. Tin tớ đi cậu sẽ tìm được người tốt hơn cả triệu lần. Đồ đểu giả. May mà hẳn biến mất.”

Roo ngần ngừ. “Đừng nói vậy.”

“Dứt khoát tớ sẽ nói vậy đấy! Hẳn là đồ hèn hạ và may là cậu không dính dáng gì với hẳn nữa!”

“Nhưng cậu vẫn chưa gặp anh ấy mà.”

“Mừng là tớ chưa gặp! Ôi thôi nào.” Ellie nhào qua bàn để nắm lấy cánh tay Roo. “Cậu sẽ không sao đâu. Có ới đàn ông tốt ngoài kia đang đợi cậu. Những anh chàng dễ thương, không nói dối, độc thân... Ôi, tớ biết, cậu thích vẻ ngoài của Zack McLaren đúng không? Tuần sau khi bắt đầu làm việc ở đó tớ sẽ điều tra xem anh ta còn độc thân không, rồi có thể...”

“Suytttt!” Roo nhảy dựng lên khi điện thoại di động đổ chuông. Cô vồ lấy điện thoại trên bàn, áp vào tai và thì thầm, “Anh à? Vâng. Không. Không, em biết. Vâng, em cũng vậy. Được rồi. Rồi. Vâng. Bai.”

Nhìn gương mặt lén lút của cô, Ellie biết ngay ai ở bên kia đầu dây. Là “Niall phải không?”

“Ừ.”

“Sao?”

“Chẳng sao.”

“Hắn muốn gì?”

“Chỉ... muốn biết xem tớ thế nào thôi.” Giờ thì về lén lút lại pha lẫn bất chấp.

“Thế thôi à?”

“Ồ.” Thách thức, bất chấp kết hợp với sai trái. Roo lại nhấp rượu và chú mục vào cái cốc.

“Vậy là cậu vẫn nói chuyện với hắn.” Có phải làm luật sư trong phiên chất vấn chéo ở tòa là như thế này không nhỉ?

“Có vẻ vậy đấy.”

“Cậu vẫn tiếp tục gặp hắn?”

“Có thể” Ngừng. “Vẫn.”

“Ôi trời.” Ellie lắc đầu. “Tại sao?”

“Đừng nhìn tớ thế,” Roo rên rỉ. “Tớ yêu anh ấy!”

Vậy ra đây là lý do Roo không thích nàng gọi Niall là đồ giả tạo. Ellie ngạc nhiên trước tầm ảnh hưởng của hắn lên Roo, nàng nói, “Nhưng hắn có gia đình rồi.”

“Nhưng không hạnh phúc!”

“Nhưng vẫn là có vợ.”

“Nhưng không phải lỗi của anh ấy.” Roo bào chữa. “Cô ta giảng bẫy anh ấy.”

Ellie nhìn cô thật lâu. “Ý cậu là cái bẫy người to dùng bằng kim loại ấy hả?”

“Còn tệ hơn thế.”

“Cậu định bảo với tớ là hai người đấy còn có cả con nữa sao?”

Má Roo ửng đỏ. “Một đứa. Chỉ một đứa. Nhưng nghe này, anh ấy không phải người xấu,” cô biện hộ. “Anh ấy chỉ cố làm điều đúng đắn thôi. Anh ấy đã định thôi rồi thì cô ta báo là có bầu. Đáng lẽ anh ấy có thể ra đi nhưng anh ấy đã không làm thế. Anh ấy đã ở lại vì đứa bé. Nhưng đúng là ác mộng. Nó làm cuộc đời anh ấy khốn khổ...”

“Đứa con á?”

“Không! Cô vợ! Yasmin.” Múi Roo cong lên. “Đây là tên cô ta. Nghe... ờng ẹo nhỉ? Cô ta là một con khốn toàn tập, cậu không biết đâu. Thật sự anh ấy đã cố gắng rất nhiều để giải quyết chuyện này, nhưng đơn giản là không thể.”

“Thế hẳn sẽ bỏ cô ta chứ?”

“Ừm có, đương nhiên là có.”

“Khi nào?”

“Sớm thôi.”

“Sao không bỏ quách luôn đi?”

“Chưa được, vì con còn nhỏ quá. Anh ấy vẫn phải ở lại cho đến khi con được một tuổi. Không thì tệ quá, cậu biết đấy.” Roo ngừng lại. “Cậu không đồng tình phải không? Đừng nói với tớ là tớ đang làm sai nhé. Cậu không được cần nắn tớ đâu đấy.”

“Vậy khi mọi chuyện hồng hét thì tớ có được nói là tớ đã bảo cậu rồi không?”

“Sẽ không như vậy đâu. Anh ấy tuyệt lắm. Lâu lắm rồi tớ mới cảm thấy hạnh phúc thế này!”

“Nhưng...”

“Ôi xin cậu đấy, đừng nói gì nữa,” Roo khẩn khoản. “Khi nào gặp Niall cậu sẽ hiểu. Tớ yêu anh ấy.” Cô đập tay lên ngực. “Mà chuyện anh ấy có vợ cũng chẳng phải lỗi của tớ.”